

POZDRAV JIŘÍ MAHENOVI

Jiří Mahen je můj strýc. Slýchával jsem jeho jméno daleko dříve, než byla má pozornost obrácena k literatuře. Mluvíval o něm můj otec, který si mladého básníka velmi vážil. Celkem však měl Mahen ve vlastní rodině pramalé úspěchy a snad ještě teď někteří strýcové litují, že se raději nestal ředitelem gymnasia nebo velkostatkářem.

Pokud jsem slýchal vyprávět, byli Vančurové zarytci anebo lidé ztřeštění. Jeden z našich příbuzných nečetl od zralého věku až do své smrti nic než bibli, jiný Vančura slynul výstřední laskavostí, třetí se jaksí nekale zmocnil lodi a křižoval s ní po mořích, až byl chycen a potrestán na hrdle. Podobné historky se několikrát vracejí. Před dvěma roky jsem měl příležitost vypravovati příběhy Kozlíkovy, jenž — jak se praví — byl ze stejného pytle.

Příbuzenský vztah není před čtenáři důležit; nicméně je mi velmi milé, že mohu básníka Jiřího Mahena osloviti i jinak: Ať žije strýc Antonín!